

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci **žalobkyně E. P., zastoupené J. P., zákonným zástupcem,** proti **žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí, Odboru odvolání a správních činností nepojistných dávek, Referátu odvolání a správní agendy Pardubický kraj,** se sídlem Komenského náměstí 120, 530 02 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2012, č. j. MPSV-UM/3539/12/9S-PDK,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2012, č. j. MPSV-UM/3539/12/9S-PDK, **s e p r o v a d y řízení zrušuje** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalobkyni **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2012, č. j. MPSV-UM/3539/12/9S-PDK, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „úřad práce“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1434/2012/PRE, kterým byl žalobkyni podle § 14 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), odejmut s účinností od 1. 5. 2012 příspěvek na péči.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhala jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí úřadu práce, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a vydání nového rozhodnutí, kterým bude příspěvek na péči v I. stupni závislosti přiznán

s účinností od 1. 5. 2012, a náhrady nákladů soudního řízení. Podanou žalobu žalobkyně odůvodnila v podstatě následujícím způsobem:

Obě správní rozhodnutí byla vydána na základě neúplně zjištěného skutkového stavu a v rozporu s odbornými lékařskými nálezy, kdy došlo k porušení § 9 zákona o sociálních službách ve spojení s § 1 a přílohou č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“).

Žalobkyně trpí nedoslýchavostí, která ji ovlivňuje téměř ve všech oblastech života. S ohledem na její věk a postižení ji není možné nechat bez dozoru dospělé osoby. Podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště Hradec Králové (dále jen „PK MPSV“), z něhož žalovaný vycházel, žalobkyně nezvládá pouze životní potřebu péče o zdraví. Posudek však nehodnotil sociální dopady a omezení v běžném životě, ač v lékařských zprávách jsou tyto konstatovány a sluchová vada znamená nejen omezení po zdravotní stránce, ale, i s ohledem na věk žalobkyně, téměř ve všech oblastech života. Žalobkyně tak není schopna zvládat následující životní potřeby – orientace, komunikace, péče o zdraví, osobní aktivity.

K podané žalobě byla připojena řada příloh, včetně zprávy o dítěti Mgr. E. Š. ze dne 11. 9. 2012, informace ZŠ o žákyni E. P. ze dne 17. 9. 2012, zprávy TJ Sokol Přelouč ze dne 5. 9. 2012, zprávy S. K., učitelky tanečního oboru ZUŠ Přelouč, ze dne 5. 9. 2012, ke kterým však soud nemohl přihlížet, neboť byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí žalovaného ke dni jeho vydání, tedy k datu 26. 7. 2012, a tyto zprávy byly vyhotoveny až později (nic ovšem nebrání tomu, aby byly použity v dalším řízení před správními orgány).

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 3. 10. 2012, jímž ji navrhl v celém rozsahu zamítnout. Ve vyjádření žalovaný popsal průběh řízení před správními orgány obou stupňů a zopakoval žalobní tvrzení. K věci samé se pak vyslovil v závěru strany 3 a na straně 4 svého podání, a to následujícím způsobem:

Úřad práce zahájil dne 16. 5. 2012 řízení ve věci opětovného posouzení zdravotního stavu žalobkyně, neboť dne 30. 4. 2012 končila platnost dosavadního posudku. Úřad práce opatřil zákonem stanovené důkazy, tyto vyhodnotil jednotlivě i v souvislosti, umožnil žalobkyni hájit svá práva a oprávněné zájmy a vydal zákonné a věcně správné rozhodnutí, které potvrdil po provedeném odvolacím řízení i žalovaný, neboť na základě posudku PK MPSV dospěl k závěru, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné osoby. Napadené rozhodnutí obsahuje ve výrokové části odkaz na příslušná zákonná ustanovení, v odůvodnění jsou uvedeny důvody rozhodnutí, podklady a úvahy žalovaného a též reakce na námítky žalobkyně. Žalovaný posoudil skutkový stav i funkční dopad zdravotního stavu na potřebu péče jiné fyzické osoby v souladu s příslušnými zákony, tedy i stav právní.

Soud byl povinen v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 26. 7. 2012, kdy bylo napadené rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-UM/3539/12/9S-PDK vydáno. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že přezkoumání napadených výroků žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů je odrazem dispoziční zásady ve správním řízení soudním. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tedy ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu

rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to z následujících důvodů:

Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti:

Oznámením ze dne 16. 5. 2012 oznámil úřad práce žalobkyni zahájení správního řízení ve věci odejmutí příspěvku na péči. Zákonný zástupce žalobkyně oznámení převzal dne 21. 5. 2012.

Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1434/2012/PRE, rozhodl úřad práce o odejmutí příspěvku na péči žalobkyni s účinností od 1. 5. 2012 s odůvodněním, že žalobkyni nelze podle § 8 zákona o sociálních službách považovat za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při základních životních potřebách. Správní orgán I. stupně v odůvodnění též poukázal na posouzení stupně závislosti provedené dne 3. 5. 2012 posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích (dále jen „OSSZ“), z něhož vyplynulo, že žalobkyně je schopna zvládat všechny základní životní potřeby a nevyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Žalobkyně podala proti správnímu rozhodnutí I. stupně včasné odvolání, kdy namítla následující:

1. Odejmutí příspěvku na péči je možné až měsíc následující po měsíci, v němž bylo vydáno rozhodnutí.
2. Žalobkyně potřebuje pomoc při každodenních činnostech, neboť její nedoslýchavost má nepříznivý dopad na její orientaci, komunikaci, zapojování se do běžných aktivit odpovídajících věku a, vzhledem k náročnosti obsluhy kompenzačních pomůcek, i na péči o zdraví. Žalobkyně v další části odvolání velmi podrobně popsala, jaké konkrétní problémy v daných oblastech (základních životních potřebách) má, resp. jakou pomoc vyžaduje.

Žalovaný po obdržení odvolání vyžádal od PK MPSV posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Posudek byl vypracován dne 28. 6. 2012, v nepřítomnosti žalobkyně, kdy odborným lékařem v komisi byla MUDr. K. D., z oboru pediatrie, ovšem dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byl konzultován s MUDr. K., odborným lékařem ORL. Komise v posudku konstatovala podklady, z nichž vycházela, a vyvodila z nich, že „posudkový závěr prvoinstančního posudkového orgánu nevycházel ze správného použití posudkových kritérií“, neboť žalobkyně nebyla schopna zvládat jednu základní životní potřebu, konkrétně potřebuje „s ohledem na věk ještě dohled, event. pomoc při ovládání a manipulaci se sluchadlem“, tedy potřebuje pomoc v oblasti péče o zdraví. K odvolacím námitkám žalobkyně pak v závěru posudku PK MPSV uvedla, že: „zohledňuje s ohledem na věk pomoc při péči a ovládání kompenzačních pomůcek. Tíže onemocnění, tj. celková ztráta sluchu, neodůvodňuje možnost uznání nezvládání schopnosti orientace a schopnosti se domluvit. Dle nálezu z ORL ambulance ze dne 5. 4. 2012 ve ZD praktického lékaře sluchadla nosí celodenně, je spokojená, ve škole rozumí dobře. Dle podkladové dokumentace se posuzovaná dívka do běžných aktivit zapojuje a pomoc, dohled pro uváděnou nejistotu, nelze považovat i s ohledem na věk, za pomoc mimořádnou. Neschopnost zapojit se např. do některých specifických sportů či jiných aktivit není posudkově rozhodná, hodnotí se schopnost zapojit se do věku přiměřených aktivit obecně.“

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve stručně rekapituloval prvoinstanční rozhodnutí a odvolání. Dále pak citoval závěr posudku PK MPSV o tom, že žalobkyně vyžadovala každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, nicméně není neschopna zvládat aspoň tři základní životní potřeby, právní úpravu účinnou od 1.1.2012 (§ 8 odst. 1 a 9 odst. 1 zákona o sociálních službách) s tím, že žalobkyně nezvládá základní životní potřebu péče o zdraví. Konečně pak žalovaný uvedl výčet podkladů, z nichž vycházela PK MPSV, a citoval její vyjádření k odvolacím námitkám žalobkyně, přičemž doplnil k první odvolací námitce výslovně: „...dle § 14 odst. 5 zákona o sociálních službách, změní-li se skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek tak, že příspěvek nenáleží, příspěvek se odejme od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, v němž byl příspěvek vyplacen.“

Poté již žalovaný pouze uzavřel: „Protože odvolací orgán obdržel spolu s výsledkem posouzení stupně závislosti i rozšířený posudek, měl možnost vyhodnotit, zda je posudkový závěr náležitě zdůvodněn, i zda se v něm PK vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Odvolací orgán po prostudování posudku dospěl k závěru, že tento posudek lze považovat za úplný a přesvědčivý, odvolání tak zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Vzhledem k tomu, že zdravotní postižení odvolatele neodůvodňuje – i podle sdělení PK – přiznání příspěvku na péči, rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.“

Soud závěr žalovaného prezentovaný v napadeném rozhodnutí nesdílí.

I pro řízení ve věcech příspěvku na péči platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mezi jinými povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, jinými slovy uvést v něm „důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“.

Po obdržení odvolání žalobkyně žalovaný vyžádal od PK MPSV posouzení jejího stupně závislosti (§ 26 a § 28 zákona o sociálních službách) a posléze rozhodl, přičemž v rozhodnutí se opřel výlučně o zmíněný posudek PK MPSV, který vyhodnotil jako úplný a přesvědčivý. Takovýto postup však soud nepovažuje za správný. Správní orgán I. stupně odňal žalobkyni příspěvek na péči s odkazem na posouzení jejího zdravotního stavu učiněné posudkovým lékařem OSSZ. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala včasné odvolání, v němž uvedla, které konkrétní základní životní potřeby není schopna samostatně zvládat, a zcela podrobně vylíčila, v čem tato neschopnost spočívá, rovněž pak namítla, že příspěvek byl odňat již od 1. 5. 2012, ačkoliv to neodpovídá zákonné úpravě. Bylo povinností žalovaného na toto odvolání řádně reagovat, tedy vypořádat se se všemi odvolacími námitkami. Žalovaný správně zadal posouzení stupně závislosti žalobkyně PK MPSV. V rozhodnutí se však omezil toliko na citaci z vypracovaného posudku, shrnutí podkladů, z nichž posudek vycházel, a obecné konstatování, že posudek je úplný a přesvědčivý. Soud však tento posudek vnímá jinak. PK MPSV sice v posudku reagovala na tvrzení žalobkyně týkající se jejího zdravotního stavu, resp. jeho dopadu na její život, nicméně tato reakce není vyčerpávající, PK MPSV se omezila pouze na konstatování, že žalobkyně nosí sluchadla celodenně, je spokojená, ve škole dobře rozumí, do běžných aktivit se zapojuje, dohled pro uváděnou nejistotu není, i s ohledem na věk, mimořádnou pomocí a neschopnost se zapojit do specifických sportů či jiných aktivit není posudkově významná. Komise ovšem nijak neobjasnila, z čeho dovozuje, že neschopnost se zapojit do sportů či jiných aktivit je nevýznamná, když vyhláška č. 505/2006 Sb. vymezuje základní životní potřebu osobní aktivity mimo jiné jako „stav, kdy osoba je schopna vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity“, ve zprávě o sociálním šetření ze dne 22. 2. 2012 je výslovně uvedeno, že na volnočasové aktivity potřebuje žalobkyně doprovod rodičů a v odvolání se uvádí, že při návštěvě kroužků je nutná pomoc rodičů, zejména při doprovodu, někdy i během činnosti, školních akcí se žalobkyně může účastnit jen v přítomnosti matky a některých aktivit se nemůže účastnit vůbec (plavání, tábor). Navíc soudu není zřejmé, proč PK MPSV použila termín „specifické“ sporty, resp. z čeho dovodila, že se žalobkyně nemůže účastnit pouze „specifických“ sportů, a jaké sporty to podle PK MPSV konkrétně jsou, když např. plavání soud považuje za aktivitu zcela obvyklou věku žalobkyně. Rovněž tvrzení o spokojenosti

žalobkyně, o tom, že dohled, i vzhledem k věku, není mimořádnou pomocí a zapojování se do běžných aktivit pokládá soud za zcela nedostačující se vypořádání s odvoláním žalobkyně, když nejen z tohoto odvolání, ale též z již uvedené zprávy o sociálním šetření vyplývá poměrně výrazná nejistota žalobkyně a dohled i v takových situacích, ve kterých se stejně staří vrstevníci pohybují zcela samostatně (viz již zmíněné školní akce a kroužky). PK MPSV pak nereagovala na konkrétní námitky týkající se základních životních potřeb komunikace a orientace. Posudek PK MPSV tak ve vypořádání se s odvolací argumentací žalobkyně a též s provedeným sociálním šetřením zůstal „na půli cesty“. Pokud se pak napadené rozhodnutí opírá výhradně o tento posudek, nelze než označit ho za vadné. Žalovaný navíc posudek pouze mechanicky převzal, neobjasnil, proč vychází pouze z něj, a z jakého důvodu nehodnotí provedené sociální šetření. Žalovaný se rovněž nijak nevypořádal s odvolací argumentací žalobkyně, neboť pouze ocitoval závěry posudku, aniž by objasnil, jak se k nim staví a proč, resp. proč je mechanicky přebírá. Pokud se týká namítaného nesprávného data odnětí příspěvku na péči, poukázal žalovaný toliko na právní úpravu, aniž by uvedl konkrétní okolnosti týkající se dané věci. Tedy, vzhledem ke znění zákona (§ 14 odst. 5 zákona o sociálních službách: „Změní-li se skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek tak, že příspěvek nenáleží, příspěvek se odejme od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, v němž byl příspěvek vyplacen.“), aniž by uvedl, kdy naposledy byl příspěvek žalobkyni vyplacen a že z tohoto důvodu je jeho odnětí od 1. 5. 2012 zákonné.

Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí trpí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť žalovaný se v něm nevypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně, neobjasnil, proč vycházel výlučně z posudku PK MPSV a opomenul další podklady založené ve správním spise, proč považuje posudek za úplný a přesvědčivý, když tento nereaguje dostatečně přesvědčivě na námitky žalobkyně, jeho některé závěry pak dokonce odporují zjištěním ze sociálního šetření. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, který se sice týká správního řízení, ale lze ho použít i pro řízení před soudem, a z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“.

Soud s ohledem na shora řečené postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (jen pro úplnost soud vzhledem k formulaci žalobního petitu podotýká, že nemůže správním orgánům dopředu přikázat způsob rozhodnutí v dalším řízení, může toliko vyslovit svůj právní názor, kterým jediným jsou správní orgány dále vázány – viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný především zváží rozsah podkladů tak, aby z nich byl schopen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, včetně řádného reagování na odvolací námitky žalobkyně. Žalovaný zejména obstará doplnění posudku PK MPSV tak, aby tento skutečně reagoval na konkrétní odvolací tvrzení žalobkyně a též provedené sociální šetření. Pokud pak nebude ani po doplnění považovat posudek za dostatečný, zváží případně vyžádání si posudku revizního, od jiného pracoviště PK MPSV. V novém rozhodnutí pak žalovaný uvede všechny podklady, z nichž vycházel, v případě, že bude některý preferovat, uvede konkrétní důvody, proč tak učinil (v této souvislosti soud podotýká, že ani on neupírá posudku PK MPSV postavení privilegovaného, tj. nejdůležitějšího, důkazního prostředku,

ovšem i tento důkazní prostředek musí žalovaný nějak vyhodnotit, tedy nakládat s ním jako s každým jiným důkazním prostředkem), vypořádá se s odvolacími námitkami žalobkyně, tedy uvede, proč jim dal, či naopak nedal za pravdu.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení plně úspěšná a náleží jí tedy náhrada všech nákladů řízení před soudem důvodně vynaložených. Z obsahu spisu však nevyplývá, že by žalobkyně nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením měla (řízení je osvobozeno od soudních poplatků), proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému, jako neúspěšné straně řízení, náhrada nákladů řízení nenáleží.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. února 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Vladimíra Píchová